

Daniels bok – nummer hundre og syttåtte

Profetiske paralleller: Utfoldelsen av Daniel 11 i de siste dager

Jeff Pippenger

2024-04-08

Versene seksten til og med nitten i Daniel kapittel elleve fremstiller historien som begynner med den snart kommende søndagsloven i Amerikas forente stater og varer inntil Mikael står frem og nådetiden for menneskene avsluttes. De fremstiller derfor også historien fra vers førtien til vers førtifem i det samme kapittelet.

Men den som kommer imot ham, skal gjøre etter sin egen vilje, og ingen skal kunne stå seg for ham; og han skal bli stående i det herlige land, som ved hans hånd skal bli fortært. Han skal også vende sitt åsyn mot å trenge inn med styrken av hele sitt rike, og rettskafne menn med ham; således skal han gjøre. Og han skal gi ham kvinnenens datter for å ødelegge henne; men hun skal ikke bli stående på hans side, og heller ikke være for ham. Deretter skal han vende sitt åsyn mot øyene og innta mange; men en fyrste skal for sin egen del gjøre ende på den hån han har påført; uten å pådra seg egen hån skal han la den vende tilbake over ham. Så skal han vende sitt åsyn mot festningen i sitt eget land; men han skal snuble og falle og ikke bli funnet. Daniel 11:16–19.

Da søster White omtalte den endelige oppfyllelsen av Daniel kapittel elleve, uttalte hun «at mye av den historien som er blitt oppfylt i denne profetien, vil bli gjentatt». Versene førtien til og med førtifem gjentar den profetiske historien i disse versene. Versene ble oppfylt da det hedenske Roma tok kontroll over verden ved først å erobre tre geografiske områder.

«Selv om Egypt ikke kunne stå seg mot Antiokus, kongen i nord, kunne Antiokus ikke stå seg mot romerne, som nå kom imot ham. Ingen riker var lenger i stand til å motstå denne fremvoksende makten. Syria ble erobret og lagt til Romerriket da Pompeius i 65 f.Kr. fratok Antiokus Asiaticus hans besittelser og reduserte Syria til en romersk provins.»

«Den samme makten skulle også stå i det hellige land og fortære det. Roma ble knyttet til Guds folk, jødene, ved allianse i 162 f.Kr., fra hvilket tidspunkt det inntar en fremtredende plass i den profetiske tidsregning. Det fikk imidlertid ikke herredømme over Judea ved faktisk erobring før i 63 f.Kr.; og da på følgende måte.»

«Da Pompeius vendte tilbake fra sitt felttog mot Mithridates, konge av Pontos, kjempet to rivaler, Hyrkanos og Aristobulos, om Judeas krone. Deres sak ble lagt fram for Pompeius, som snart innså urettmessigheten i Aristobulos' krav, men ønsket å utsette avgjørelsen i saken til etter sin lenge ønskede ekspedisjon til Arabia, idet han lovet deretter å vende tilbake og ordne deres anliggender slik det måtte synes rett og riktig. Aristobulos, som gjennomskuet Pompeius' egentlige holdning, skyndte seg tilbake til Judea, væpnet sine undersåtter og forberedte et kraftig forsvar, fast besluttet på, hva det enn måtte koste, å beholde kronen, som han forutså ville bli tilkjent en annen. Pompeius fulgte tett etter flyktningen. Da han nærmet seg Jerusalem, kom Aristobulos, som begynte å angre på sin handlemåte, ut for å møte ham og forsøkte å

ordne saken ved å love full underkastelse og store pengesummer. Pompeius godtok dette tilbudet og sendte Gabinius i spissen for en avdeling soldater for å motta pengene. Men da denne generaløytnanten kom til Jerusalem, fant han portene stengt for seg, og fikk fra murenes topp høre at byen ikke ville stå ved avtalen.»

«For at Pompeius ikke ustraffet skulle la seg bedra på denne måten, lot han Aristobulus, som han hadde holdt hos seg, legge i lenker, og rykket straks mot Jerusalem med hele sin hær. Aristobulus' tilhengere ville forsvare stedet; Hyrcanus' tilhengere ville åpne portene. Da de sistnevnte var i flertall og fikk overtaket, fikk Pompeius fri adgang til byen. Derpå trakk Aristobulus' tilhengere seg tilbake til tempelberget, fullt besluttet på å forsvare dette stedet, like fast som Pompeius var besluttet på å innta det. Ved utgangen av tre måneder var det gjort et brudd i muren tilstrekkelig for et stormangrep, og stedet ble tatt med sverdet i hånd. I det fryktelige blodbadet som fulgte, ble tolv tusen mennesker drept. Det var et gripende syn, bemerket historieskriveren, å se prestene, som på den tiden var opptatt med den guddommelige tjeneste, med rolig hånd og urokkelig mål fortsette sitt vanlige arbeid, tilsynelatende ubevisste om den ville tumulten, skjønt vennene deres overalt rundt dem ble overgitt til slakt, og skjønt ofte deres eget blod ble blandet med blodet fra deres ofre.»

«Etter å ha gjort ende på krigen rev Pompeius Jerusalems murer, overførte flere byer fra Judeas myndighetsområde til Syrias, og påla jødene skatt. Slik ble Jerusalem for første gang ved erobring lagt i hendene på den makt som skulle holde det «herlige land» i sitt jerngrep inntil det fullstendig hadde fortært det.

«VERS 17. Han skal også vende sitt åsyn mot å komme med hele sitt rikes styrke, og rettskafne med ham; slik skal han gjøre. Og han skal gi ham kvinners datter for å ødelegge henne; men hun skal ikke bli stående på hans side, og heller ikke være for ham.»

«Biskop Newton gir en annen lese måte for dette verset, som synes klarere å uttrykke meningen, slik: 'Han skal også rette sitt åsyn mot å trenge inn med makt i hele riket.' Vers 16 førte oss ned til romernes erobring av Syria og Judea. Roma hadde tidligere erobret Makedonia og Trakia. Egypt var nå alt som gjenstod av Alexanders 'hele rike', som ikke var blitt underlagt den romerske makt, hvilken makt nå vendte sitt åsyn mot å trenge inn med makt i dette landet.»

«Ptolemaios Auletes døde i 51 f.Kr. Han etterlot kronen og kongeriket Egypt til sin eldste sønn og datter, Ptolemaios og Kleopatra. I hans testamente var det fastsatt at de skulle inngå ekteskap med hverandre og regjere i fellesskap; og fordi de var unge, ble de stilt under romernes formynderskap. Det romerske folk påtok seg dette ansvar og utnevnte Pompeius til formynder for Egypts unge arvinger. »

Ikke lenge etter at det var brutt ut strid mellom Pompeius og Cæsar, ble det berømte slaget ved Farsalos utkjempet mellom de to hærførerne. Pompeius, som led nederlag, flyktet til Egypt. Cæsar fulgte straks etter ham dit; men før han kom frem, ble Pompeius skammelig myrdet av Ptolemaios, hvis verge han var blitt oppnevnt til. Cæsar overtok derfor den oppnevnelsen som var blitt gitt Pompeius, som verge for Ptolemaios og Kleopatra. Han fant Egypt i opprør på grunn av indre uroligheter, idet Ptolemaios og Kleopatra var kommet i fiendskap med hverandre, og hun var blitt berøvet sin andel i regjeringen. Til tross for dette nølte han ikke

med å gå i land i Alexandria med sin lille styrke, 800 ryttere og 3200 fotsoldater, ta striden under pådømmelse og påta seg å bringe den til oppgjør. Ettersom urolighetene økte dag for dag, fant Cæsar at hans lille styrke var utilstrekkelig til å holde sin stilling, og da han ikke kunne forlate Egypt på grunn av nordvinden som blåste på den årstiden, sendte han bud til Asia og befalte at alle de troppene han hadde i den landsdelen, skulle komme ham til unnsetning så snart som mulig.

«På det mest hovmodige vis forordnet han at Ptolemaios og Kleopatra skulle oppløse sine hærer, tre frem for ham for å få bilagt sine stridigheter, og rette seg etter hans avgjørelse. Ettersom Egypt var et selvstendig kongerike, ble denne hovmodige forordningen ansett som en krenkelse av dets kongelige verdighet, noe som gjorde egypterne, som var sterkt oppbrakt, til å gripe til våpen. Cæsar svarte at han handlet i kraft av deres far Auletes' vilje, han som hadde satt sine barn under senatets og det romerske folks formynderskap, hvis hele myndighet nå var lagt i hans hånd som konsul; og at han, som formynder, hadde rett til å mekle mellom dem.»

Saken ble til sist brakt fram for ham, og talsmenn ble oppnevnt til å føre de respektive parter sak. Kleopatra, som kjente den store romerske erobrerens svakhet, mente at hennes skjønnhets nærvær ville være mer virkningsfullt til å sikre en dom i hennes favør enn noen talsmann hun kunne engasjere. For å nå fram til ham uten å bli oppdaget, tok hun i bruk følgende list: Hun la seg utstrakt i en bylte med klær, og Apollodoros, hennes sicilianske tjener, svøpte den inn i et klede, bandt det sammen med en rem og løftet det opp på sine herkuliske skuldre og oppsøkte Cæsars gemakker. Under påskudd av å ha en gave til den romerske generalen ble han sluppet inn gjennom festningens port, trådte fram for Cæsar og la byrden ned for hans føtter. Da Cæsar hadde løst opp denne levende byltens omslag, se! den vakre Kleopatra sto foran ham. Han var langt fra misfornøyd med dette knepet, og da han var av en karakter som beskrives i 2 Peter 2:14, fikk synet av en så vakker person ved første øyekast, sier Rollin, nettopp den virkning på ham som hun hadde ønsket.

«Cæsar bestemte til sist at broren og søsteren skulle innta tronen i fellesskap, i samsvar med testamentets hensikt. Pothinus, statens fremste minister, som i hovedsak hadde vært den drivende kraft i å fordrive Kleopatra fra tronen, fryktet følgene av hennes gjeninnsettelse. Han begynte derfor å vekke misunnelse og fiendtlighet mot Cæsar ved å innprente blant folket at han til slutt hadde til hensikt å gi Kleopatra eneveldig makt. Åpent opprør fulgte snart. Akillas rykket frem i spissen for 20 000 mann for å drive Cæsar ut av Alexandria. Ved med dyktighet å plassere sin lille styrke i byens gater og smug fant Cæsar ingen vanskelighet i å slå angrepet tilbake. Egypterne satte seg fore å ødelegge flåten hans. Han besvarte dette ved å brenne deres. Da noen av de brennende fartøyene ble drevet inn nær kaien, tok flere av byens bygninger fyr, og det berømte alexandrinske biblioteket, som rommet nær 400 000 bind, ble ødelagt.»

«Ettersom krigen ble stadig mer truende, sendte Cæsar bud til alle nabolandene om hjelp. En stor flåte kom fra Lilleasia ham til unnsetning. Mitridates drog ut mot Egypt med en hær oppsatt i Syria og Kilikia. Antipater, idumeeren, sluttet seg til ham med 3 000 jøder. Jødene, som holdt passene inn til Egypt, lot hæren dra videre uten avbrytelse. Uten dette samarbeidet fra deres side måtte hele planen ha mislyktes. Denne hærens ankomst avgjorde striden. Et avgjørende slag ble utkjempet nær Nilen, og det endte med en fullstendig seier for Cæsar.

Ptolemaios, som forsøkte å unnslippe, druknet i elven. Alexandria og hele Egypt underkastet seg deretter seiersherren. Roma hadde nå trengt inn i og oppslukt hele Alexanders opprinnelige rike.»

Med tekstens «de rettskafne» menes utvilsomt jødene, som ga ham den bistand som allerede er nevnt. Uten denne måtte han ha mislyktes; med den la han Egypt fullstendig under sin makt, 47 f.Kr.

«‘Kvinnens datter, til å forderve ham.’ Den lidenskap som Cæsar hadde fattet for Kleopatra, som han hadde én sønn med, angis av historieskriveren som den eneste grunn til at han foretok et så farefullt felttog som den egyptiske krigen. Dette holdt ham i Egypt langt lenger enn hans anliggender krevde, idet han tilbrakte hele netter i festing og utsvevelser med den løsaktige dronningen. ‘Men,’ sa profeten, ‘hun skal ikke stå på hans side, og heller ikke være for ham.’ Kleopatra sluttet seg senere til Antonius, Augustus Cæsars fiende, og satte hele sin makt inn mot Roma.»

«‘VERS 18. Deretter skal han vende sitt ansikt mot øyene og innta mange; men en fyrste skal for sin egen del gjøre ende på den hån som han har påført; uten at hans egen hån rammer ham, skal han la den vende tilbake over ham.’»

«Krigen med Farnakes, konge over det kimmeriske Bosporos, drog ham omsider bort fra Egypt. ‘Ved sin ankomst til stedet hvor fienden var,’ sier Prideaux, ‘falt han, uten å gi verken seg selv eller dem noe pusterom, straks over dem og vant en fullstendig seier over dem; om dette skrev han til en venn av seg med disse tre ordene: Veni, vidi, vici; jeg kom, jeg så, jeg seiret.’ Den siste delen av dette verset er innhyllt i en viss uklarhet, og det er delte meninger med hensyn til dets anvendelse. Noen anvender det på et tidligere tidspunkt i Cæsars liv og mener at de finner en oppfyllelse i hans strid med Pompeius. Men de foregående og etterfølgende begivenheter, som klart er angitt i profetien, tvinger oss til å søke oppfyllelsen av denne delen av forutsigelsen mellom seieren over Farnakes og Cæsars død i Roma, slik dette fremstilles i det følgende vers. En mer fullstendig historie om denne perioden kunne bringe for dagen begivenheter som ville gjøre anvendelsen av dette avsnitt uproblematisk.»

«‘VERS 19. Så skal han vende sitt ansikt mot festningen i sitt eget land; men han skal snuble og falle og ikke bli funnet.’»

«Etter denne erobringen beseiret Cæsar de siste gjenværende restene av Pompeius’ parti, Cato og Scipio i Afrika og Labienus og Varus i Spania. Da han vendte tilbake til Roma, «sin egen lands festning», ble han gjort til diktator på livstid; og slike andre fullmakter og æresbevisninger ble gitt ham at de i virkeligheten gjorde ham til eneveldig hersker over hele riket. Men profeten hadde sagt at han skulle snuble og falle. Språket antyder at hans fall ville være plutselig og uventet, lik en person som ved et uhell snubler mens han går. Og slik falt denne mannen, som kjempet og vant fem hundre slag, inntok ett tusen byer og drepte én million ett hundre og nittito tusen menn, ikke i stridens larm og kampens time, men da han trodde at hans vei var jevn og bestrødd med blomster, og da faren ble antatt å være langt borte; for idet han tok sete i senatssalen på sin gulltrone for av dette legeme å motta kongetittelen, traff forræderiets dolk ham plutselig i hjertet. Cassius, Brutus og andre sammensvorne styrtet

over ham, og han falt, gjennomboret av tjuetre sår. Slik snublet han plutselig og falt, og ble ikke funnet, 44 f.Kr.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Den historiske oppfyllelsen av det hedenske Roma (kongen i nord), idet det blir innsatt på tronen, er en historie som foregriper historien om det moderne Romas tronbestigelse i den trefoldige forening som finner sted ved den snart kommende søndagsloven. Denne historien er også forbildet i vers tretti til trettiseks, som angir når pavedømmet først ble satt på tronen i 538. Vers seksten til nitten, og vers trettién til trettiseks, fremstiller begge den endelige oppstigning og det endelige fall for Tyrus' skjøge. Denne historien ble også framstilt i vers fem til ni, da den første kongen i nord ble etablert etter å ha erobret tre geografiske områder. Deretter inngikk han en traktat med kongen i sør, men brøt traktaten, og som svar på dette påførte kongen i sør et dødelig sår, og kongen i nord døde i Egypts fangenskap.

Vers fem til og med ni, vers seksten til og med nitten, og vers tretti til og med trettiseks fremsetter tre profetiske linjer som oppfylles i vers førti til og med førtifem. Da Søster White påpekte at «mye av den historien som er blitt oppfylt i denne profetien, vil bli gjentatt», betydde det i virkeligheten at hele kapitlet illustrerer vers førti til og med førtifem. Vers tjue til og med tjueto angir Kristi fødsel og død, og fremstiller således endetiden både i 1798 og 1989 ved hans fødsel, og deretter representerte hans død på korset 22. oktober 1844 og søndagsloven.

Vers tjue-tre identifiserer forbundet mellom jødene og Roma under historien om makkabeeroppøret. «Forbundet» i den historien er representert ved årstallene 161 f.Kr. og 158 f.Kr. Makkabeerhistorien representerer en indre linje som finner sin begynnelse med et «forbund» mellom Roma og de makkabeiske jødene, et forbund som ble innledet av jødene, og som til sist endte med at jødene erklærte at de ikke har noen annen konge enn keiseren. Vers tjue-tre følger naturligvis vers tjue-en og tjue-to, og vers tjue-en identifiserer Kristi fødsel, som er en profetisk endetid, og vers tjue-to identifiserer korset, som representerer søndagsloven.

Ved korset identifiserte jødene Cæsar (Roma) som sin konge, og «forbundet» i vers tjuetre viser til begynnelsen på jødenes valg om å tjene Roma, nettopp ved endepunktet for jødenes erklæring om sin troskap til Roma. Jødenes ende, slik den er representert ved korset, etterfølges av begynnelsen på jødenes forbindelse med Roma.

Versene tjuefire til og med tretti beskriver de tre hundre og seksti årene da det hedenske Roma hersket suverent fra slaget ved Actium i 31 f.Kr. og frem til overføringen av hovedstaden fra Roma til Konstantinopel i året 330. Perioden på tre hundre og seksti år er et forbilde på de ett tusen to hundre og seksti årene da det pavelige Roma hersket suverent, og sammen representerer de perioden fra vers førtien, og den trefoldige unionen som inntreffer ved den snart kommende søndagsloven, og frem til nådetidens avslutning.

Alle de profetiske historielinjene i kapittel elleve stemmer overens med de siste seks versene i Daniel elleve, men det er den profetiske historien fra endetidens begynnelse i 1989, framstilt i vers førti og frem til søndagsloven i vers førtien, som er «den delen av Daniels profeti som angår de siste dager». Den historien som er utelatt i vers førti, er Jesu Kristi åpenbaring, som blir avforseglet når tiden er nær, like før nådetiden avsluttes.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Vi har Guds bud og Jesu Kristi vitnesbyrd, som er profetiens ånd. Uvurderlige skatter finnes i Guds ord. De som gransker dette ord, bør holde sinnet klart. Aldri bør de gi etter for en fordervet appetitt i mat eller drikke.»

«Hvis de gjør dette, vil hjernen bli forvirret; de vil ikke være i stand til å bære belastningen ved å grave dypt for å finne meningen med de ting som angår avslutningsscenene i denne jords historie.»

«Når Daniels bok og Johannes' åpenbaring blir bedre forstått, vil de troende få en helt annen religiøs erfaring. De vil få slike glimt av himmelens åpne porter at hjerte og sinn vil bli preget av den karakter som alle må utvikle for å kunne erfare den salighet som skal være de rene av hjertes lønn. »

«Herren vil velsigne alle som ydmykt og saktmodig vil søke å forstå det som er åpenbart i Åpenbaringen. Denne boken rommer så meget som er svangert med udødelighet og fullt av herlighet, at alle som leser og gransker den alvorlig, mottar den velsignelse som er gitt dem 'som hører ordene i denne profetien og holder fast ved det som er skrevet i den.'»

«Én ting vil med sikkerhet bli forstått ved studiet av Åpenbaringen — at forbindelsen mellom Gud og hans folk er nær og bestemt. »

«En vidunderlig forbindelse sees mellom himmelens univers og denne verden. Det som ble åpenbart for Daniel, ble senere supplert ved den åpenbaring som ble gitt til Johannes på øya Patmos. Disse to bøkene bør studeres nøye. To ganger spurte Daniel: Hvor lenge skal det vare til endens tid?»

«Og jeg hørte, men jeg forstod det ikke. Da sa jeg: Å, min Herre, hva skal enden bli på disse ting? Og han sa: Gå bort, Daniel, for ordene skal holdes skjult og forsegles inntil endens tid. Mange skal renses og gjøres hvite og prøves; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Og fra den tid da det daglige offer blir avskaffet, og den ødeleggende vederstyggelighet blir satt opp, skal det gå ett tusen to hundre og nitti dager. Salig er den som venter og når fram til ett tusen tre hundre og trettifem dager. Men gå du bort inntil enden kommer; for du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagenes ende.»

«Det var Løven av Juda stamme som åpnet boken og gav Johannes åpenbaringen om hva som skulle være i disse siste dager.

«Daniel stod på sin plass for å bære sitt vitnesbyrd, som var forseglet inntil endens tid, da den første engels budskap skulle forkynnes for vår verden. Disse ting er av uendelig betydning i disse siste dager; men mens «mange skal bli rensed og gjort hvite og lutret», skal «de ugudelige handle ugudelig; og ingen av de ugudelige skal forstå». Hvor sant dette er! Synd er overtredelse av Guds lov; og de som ikke vil ta imot lyset angående Guds lov, vil ikke forstå forkynnelsen av den første, den andre og den tredje engels budskap. Daniels bok blir avforseglet i åpenbaringen til Johannes, og fører oss frem til de siste scener i denne jordens historie.»

«Vil våre brødre ha i minne at vi lever midt blant de siste dagers farer? Les Åpenbaringen i sammenheng med Daniel. Lær disse ting.» Testimonies to Ministers, 114, 115.